

nes Vegne. De have tværtimod vist den største Haan mod Forbrugerne, hvem man har udnyttet saa stærkt som muligt.

Anders Nielsen: Jeg har bedt om Ordet for en kort Bemærkning, fordi jeg ikke ret vel kan blive siddende og tie stille til Angrebene paa afdøde Finansminister Vilhelm Lassen. (Afbrydelse). Jo, det er meget stærke Angreb, der bleve rettede af den nuværende Finansminister mod Vilhelm Lassen. Jeg kan ikke blive siddende og tie stille dertil, da jeg den Gang sad som Finansudvalgets Formand og overvaagede alle de Forhandlinger, der bleve førte, forinden Sagen kom frem her i Tinget. Og det vide vi allesammen, at der var Enighed om at skride til det, der blev gjort. Nu taler man om, at Vilhelm Lassen havde stillet i Udsigt, at det ikke skulde koste noget. Jeg har ingen Erindring om, at vi kunde og vilde bygge paa en saadan Forudsætning. Selvfølgelig, naar en Mand gaar i Kaution, tror han ikke, han skal betale, han haaber, det ikke bliver Tilfældet; men er han gaaet i Kaution, maa han sandt for Dyden bløde den Dag, det viser sig, at Kautionen bliver effektiv. Jeg for min Del tør sige, at jeg troede ikke, at vi kunde slippe fra den Historie uden at komme til at betale.

Nu høre vi endvidere, at den højtærede Finansminister tillægger afdøde Vilhelm Lassen som Bevæggrund til hans Handling, at han vilde staa som Triumfator overfor Bankerne. Jeg tilbageviser — og jeg har Ret til at gøre det — en saadan Beskyldning mod en Mand, der er død og borte og ikke kan forsvare sig. Der er saa meget mindre Grund til at kaste Smuds paa Vilhelm Lassen, som sket er, som „Politiken“, som den højtærede Finansminister er eller har været politisk Medarbejder ved, og som hele Ministeriet er nøje knyttet til, den Gang skrev: Vilhelm Lassen naaede akkurat at komme 2 Dage for sent. Saaledes skrev man den Gang, fordi han ikke hurtigt nok gjorde det, som man nu bebrejder ham.

Finansministeren (Brandes): Det ærede Medlem fra Løvel (Anders Nielsen) har ganske Uret. Jeg har ikke kastet Smuds paa Vilhelm Lassens Minde. Jeg har i Gaar i meget stærke og varme Ord udtalt min Beundring for ham, og jeg har i Dag ikke sagt det, som det ærede Medlem nævnede, som nogen Bebrejdelse mod Vilhelm Lassen. Jeg sagde udtrykkeligt, at jeg vilde intet bebrejde ham — jeg

mente, han havde en Følelse af — men han handlede ikke ud fra den Følelse som Bevæggrund, men han havde dog den Følelse —, at han var Triumfator overfor Bankerne her i København. Det er noget helt andet end det, det ærede Medlem fra Løvel — ganske sikkert ubevidst — vil lægge mig i Munden.

Men paa et andet Punkt har det ærede Medlem ganske Uret, og hans egne Ord vise det, idet han nemlig sagde, at den Mand, der gaar i Kaution, tror, at han skal slippe (Anders Nielsen: Jeg sagde: haaber). Det ærede Medlem sagde baade haaber og tror. Ja, han haabede det, og de haabede det allesammen. Vilhelm Lassens Optræden var af den Natur, at den indgød det Indtryk, at der var ikke meget at risikere for den danske Statskasse; ingen troede, at der var Millioner at risikere for Statskassen. Jeg er ganske overbevist om, at det meget besindige Medlem fra Løvel — jeg undtager den almindelige Politik, thi der er han ganske sikkert ikke besindig — men det i andre Forhold meget besindige Medlem vilde ikke været gaaet med til denne Affære, saafremt han havde troet, at den havde kostet Statskassen adskillige Millioner, jeg vil ikke i Øjeblikket sige, hvor mange Millioner det kommer paa.

K. M. Klausen: Jeg vil gerne med Hensyn til Bankgarantien tillade mig i denne Forbindelse at oplyse, at Finansudvalget blev sammenkaldt ganske ekstraordinært en Mandag Morgen til et Møde, idet man ad telefonisk og telegrafisk Vej samlede saa mange Medlemmer, som man kunde. Afdøde Vilhelm Lassen fremstillede Sagen for os saaledes, at der ikke vilde være nogen Risiko for Statskassen, han sagde, at hvis der overhovedet vilde blive nogen, vilde den blive minimal. Han brugte Udtrykket „minimal“, jeg har det optegnet fra den Dag, da han meddelte det til os. Vi havde den bestemte Tro, at det ikke vilde betyde nogen virkelig Risiko for Statskassen. Derfor gik vi med. Og Vilhelm Lassen forlangte i det samme Møde, at alle Medlemmer, der vare til Stede, skulde gaa til deres respektive Grupper og anbefale Sagen. Det satte jeg mig imod. Jeg sagde: Jeg vil gaa til min Gruppe og meddele den det, referere det for den, men jeg vil ikke gaa til den og anbefale Sagen. Vilhelm Lassen udsendte saa straks et Telegram til alle Landets Blade, hvori han fremstillede Sagen paa en saadan Maade, som om Socialdemokraterne havde stillet sig vrangvillige, og han gjorde det paa en